

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: V.B.**, roz. D., *zastoupené JUDr. Alexandrem Királyem, Ph.D., advokátem se sídlem L. Podéště 1883, Ostrava – Poruba*, proti **žalovanému: Magistrát města Plzně**, se sídlem Nám. Republiky 1, Plzeň, v řízení o žalobě ze dne 28.3.2012 na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

I. Magistrát města Plzně je povinen rozhodnout v řízení ve věci uložení pořádkové pokuty žalobkyni, vedené pod č.j. ODP/5011/09, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 21.386,- Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Alexandra Királyho, Ph.D., a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou došlou soudu dne 28.3.2012 se žalobkyně domáhala vydání tohoto rozsudku: *Žalovaný je povinen rozhodnout ve věci řízení jím vedeném pod č.j. ODP/5011/09 do tří (3) dnů od právní moci tohoto rozsudku.*

Postup správních orgánů je upraven zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“ nebo „*spr. ř.*“).

Je na místě předesílit fakta: Rozhodnutím ze dne 7.7.2009, čj. ODP/5011/09, Magistrát města Plzně, odbor správních činností, oddělení dopravních přestupků, uznal žalobkyni vinnou tím, že dne 8.6.2009 v rámci podaného odvolání proti rozhodnutí ze dne 21.5.2009, vedeného pod sp. zn. VNITŘ/D/338/09, hrubě urazila oprávněnou úřední osobu J.K., čímž spáchala pořádkový delikt podle § 62 odst. 2 spr. ř., za což jí byla uložena dle § 62 odst. 1 spr. ř. pokuta ve výši 2.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím ze dne 27.8.2009, čj. DSH/11313/09, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, odvolání žalobkyně zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí odvolacího správního orgánu podala žalobkyně žalobu. Rozsudkem ze dne 31.10.2011, čj. 30Ca 63/2009-118, Krajský soud v Plzni rozhodnutí odvolacího správního orgánu i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které mu předcházelo, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení Krajskému úřadu Plzeňského kraje. Proti tomuto rozsudku zdejšího soudu podal Krajský úřad Plzeňského kraje kasační stížnost. Z dostupných informací není patrné, že by Nejvyšší správní soud o této kasační stížnosti (vedené tam pod sp. zn. 8 As 16/2012) již rozhodl.

V žalobě se uvádí, že žalovaný do dnešního dne v řízení ve věci uložení pořádkové pokuty žalobkyni nerozhodl, ačkoliv je správní orgán povinen rozhodnutí v řízení vydat ve lhůtách stanovených v § 71 spr. ř., tzn. žalovaný je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu a pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30, příp. 60 dnů, od zahájení řízení, a tedy lhůta k vydání rozhodnutí skončila. Tato lhůta je přitom stanovena pro zvlášť složité případy; žalobkyně nebyla ani informována o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí. Žalobkyně se domnívá, že splnila všechny požadavky pro vydání rozhodnutí a že nic nebránilo tomu ve věci rozhodnout, žalovaný však zůstal jen u nesprávného pojmání procesních skutečností tak, že neodpovídá 30 denní ani 60 denní lhůtě, přičemž možnost připočítat až 30 dnů se vztahuje na všechny skutečnosti uvedené v § 71 odst. 3 spr. ř. v řízení o meritě věci. Žalobkyně dále konstatuje, že správní řád stanoví zvláštní procesní postup k ochraně proti nečinnosti. Žalobkyně využila možnosti, kterou dosavadní právní úprava umožňuje a obrátila se na Krajský úřad Plzeňského kraje s návrhem na opatření proti nečinnosti ve věci vedené Magistrátem města Plzně, když se jedná o nečinnost jemu podřízeného orgánu. Žalobkyně podáním ze dne 22.2.2012, doručeným Krajskému úřadu Plzeňského kraje, navrhla, aby jako úřad nadřízený v dané věci vykonal instanční dohled, nařídil Magistrátu města Plzně, aby ve věci okamžitě rozhodl, a v případě jeho nečinnosti rozhodl sám. V dané věci se však nedomohla nápravy u nadřízeného orgánu, který do dne sepsání žaloby její podání vyřídil usnesením vydaným dne 6.3.2012 pod č.j. DSH/3116/12, jehož obsahem je sdělení vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství, že mu Magistrát města Plzně sdělil, že s V.D. v současné době nevede žádné správní řízení a pořádkovou pokutu ve výši 2.000,- Kč vrátil bankovním převodem na žalobkyni uvedený bankovní účet. S ohledem na právě uvedené je žalobkyně nucena konstatovat, že ve věci řízení o jejím administrativně správním deliktu nebylo do dnešního dne rozhodnuto, a musí využít postup dle § 79 s.ř.s. a podává tuto žalobu na ochranu před nečinností správního orgánu, konkrétně pak Magistrátu města Plzně. Věc (správní řízení) se nachází ve fázi po zahájení řízení před rozhodnutím o věci samé, čímž má žalobkyně na mysli, že rozsudkem soudu byla odstraněna toliko správní rozhodnutí, nikoliv vlastní úkon prvoinstančního orgánu, kterým bylo zahájeno *ex officio* řízení o uložení pořádkové pokuty. Vzhledem ke zvolenému typu výroku rozsudku vydaného v soudním řízení (věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení)

se lze domáhat procesního rozhodnutí (zastavení řízení). Vzhledem k uvedenému nesprávnému úřednímu postupu vznikla žalobkyni prokazatelná škoda spočívající v dlouhotrvající nejistotě právního postavení osoby v tom smyslu, že je vedeno řízení o uložení pořádkové pokuty.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil tak, že nesouhlasí s názorem žalobkyně, že existuje zahájené řízení *ex offio* a že snad rozhodnutí samé správního orgánu I. stupně je dělitelné na „toliko správní rozhodnutí“ a „zahájení řízení“. Správní rozhodnutí v dané věci je jedním jediným úkonem, který existuje či nikoliv, a s jeho existencí je nedílně spojena existence zahájení řízení. Zvolený typ výroku, který argumentuje žalobkyně, je pouze výsledkem rozhodnutí soudu ve správním soudnictví, kdy v tomto nelze rozhodnout dle zákona jinak, než vrátit věc k dalšímu řízení, i když v dané věci žádné řízení v danou chvíli neexistuje, ovšem je nejspíše možné, aby se správní orgán I. stupně rozhodl pro vydání nového rozhodnutí o pořádkové pokutě a tím zahájil řízení další. K takovému postupu ovšem nemůže být nucen, takový postup je plně v jeho dispozici. S ohledem na skutečnost, že rozhodnutí o pořádkové pokutě je prvním úkonem v řízení o pořádkové pokutě a tedy i úkonem toto řízení zahajujícím, je žalovaný názoru, že zrušením rozhodnutí o pořádkové pokutě došlo ke zrušení prvního a jediného úkonu správního orgánu, který rovněž řízení zahajoval, a tedy je názoru, pokud se správní orgán I. stupně nerozhodne opětovně vydat rozhodnutí o pořádkové pokutě, neexistuje před tímto správním orgánem žádné zahájené řízení o pořádkové pokutě s žalobkyní. Žalovaný tedy setrvává na názoru, že v dané věci není zahájeno žádné řízení, které by bylo možné zastavit. K dané věci žalovaný dále sděluje, že žalobkyně byla na svůj dotaz písemně vyrozuměna o skutečnosti, že Magistrát města Plzně s ní žádné řízení o pořádkové pokutě nevede a tak je celkem lichý i argument o právní nejistotě žalobkyně.

V replice žalobkyně uvedla, že věc (správní řízení) u žalovaného probíhá a nachází se ve fázi po zahájení řízení před rozhodnutím o věci samé, čímž má žalobkyně na mysli, že předcházejícím rozsudkem soudu byla odstraněna toliko správní rozhodnutí, nikoliv vlastní úkon prvoinstančního orgánu, kterým bylo zahájeno *ex offio* řízení o uložení pořádkové pokuty. Vzhledem ke zvolenému typu výroku rozsudku vydaného v soudním řízení (věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení) se lze domáhat procesního rozhodnutí (zastavení řízení). Rozhodnutí správního úřadu, jímž není vyhověno zastavování předmětného administrativně-dělního řízení, je přezkoumatelné ve správním soudnictví nečinnostní žalobou. Byla-li by žaloba proti nečinnosti v žalobě popsaném směru správního orgánu nedůvodná, stalo by se tak v rozporu s již ustálenou soudní praxí; naopak, nečinnost žalovaného představuje porušení práva na spravedlivý proces a ve svém důsledku též dotčení v základním právu podle čl. 11 odst. 1 Listiny. To platí přesto, že soudní výrok v předcházejícím rozhodnutí zrušujícím rozsudku zahrnuje kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení, avšak závaznost, aby řízení bylo zastaveno, má nárokovou základnu.

Z úředního záznamu ze dne 27.8.2012 plyne, že ve věci vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 8 As 16/2012 nebyl k tomuto dni stěžovatelem podán návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Při jednání před soudem dne 28.8.2012 účastníci řízení shodně uvedli, že v dané věci žalovaný správní orgán do dne jednání žádné rozhodnutí nevydal. K dotazu předsedy senátu ohledně využití opatření proti nečinnosti ve správním řízení podle správního řádu zástupce žalobkyně potvrdil pravdivost tvrzení obsaženého v žalobě a žalovaný správní orgán uvedl, že krajský úřad skutečně vyzval magistrát ke sdělení v této věci a magistrát krajskému úřadu sdělil, že s žalovanou v současné době nevede žádné správní řízení a pořádkovou pokutu jí vrátil na bankovní účet. K dotazu předsedy senátu ohledně obsahu úředního záznamu ze dne 27.8.2012 zástupce žalobkyně uvedl, že neeviduje žádnou informaci o tom, že by krajský úřad jako stěžovatel v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 16/2012 podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 30Ca 63/2009, a žalovaný správní orgán uvedl, že takové skutečnosti nemůže ani potvrdit, ani vyvrátit. V konečných návrzích účastníci řízení setrvali na svých výše uvedených argumentacích.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s.ř.s.“).

Podle § 79 odst. 1 věty první s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Žaloba je důvodná.

Z § 79 odst. 1 věty první s.ř.s. plyne, že ochrany proti nečinnosti správního orgánu se u soudu může domáhat toliko ten, kdo bezvýsledně vyčerpal příslušný ochranný prostředek stanovený správním řádem.

Ohledně této podmínky došel Nejvyšší správní soud k tomuto názoru: „*Před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je v řízení vedeném podle správního řádu č. 500/2004 Sb. třeba vždy nejprve vyčerpat procesní prostředek ochrany proti nečinnosti ve správním řízení, kterým je návrh nadřízenému správnímu orgánu dle § 80 odst. 3 správního řádu.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.10.2007, čj. 7 Ans 1/2007-100, publikovaný pod č. 1683/2008 Sb. NSS).

V daném případě není naplnění této podmínky sporováno.

Naproti tomu je mezi účastníky řízení spor o kardinální otázku tohoto případu, tj. zda se před Magistrátem města Plzně vede nebo nevede řízení ve věci uložení pořádkové pokuty žalobkyni.

Klíčovým je tu výklad ust. § 62 odst. 5 věty druhé spr. ř., podle něhož *prvním úkonem v řízení ve věci uložení pořádkové pokuty je vydání rozhodnutí.*

Z tohoto ustanovení žalovaný správní orgán dovozuje, že zrušením rozhodnutí o pořádkové pokutě došlo ke zrušení prvního a jediného úkonu správního orgánu, který rovněž

řízení zahajoval, a pokud tedy se správní orgán I. stupně nerozhodne opětovně vydat rozhodnutí o pořádkové pokutě, neexistuje před tímto správním orgánem žádné zahájené řízení o pořádkové pokutě s žalobkyní.

S tímto názorem se soud neztotožňuje.

Soud má předně za to, že uvedené zákonné ustanovení nelze brát doslova. První úkon bezpochyby znamená úkon, jemuž žádný jiný úkon nepředchází. Správní řád přitom rozlišuje vyhotovení rozhodnutí a vydání rozhodnutí. Pojem „vydání rozhodnutí“ je vymezen v § 71 odst. 2 spr. ř. Pro přezkoumávanou věc je rozhodné ust. § 71 odst. 2 písm. a) části věty před středníkem spr. ř., podle něhož *vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám*. Jakýkoliv úkon k doručení sotva může být prvním úkonem v řízení; aby bylo možno něco předat k doručení, je třeba, aby to vůbec existovalo, tj. aby to bylo vyhotoveno. Doslovný výklad ust. § 62 odst. 5 věty druhé spr. ř. by tedy vedl k absurdním závěrům, k interpretaci tohoto zákonného ustanovení je proto nutno přistupovat zvlášť opatrně.

Ustanovení o pořádkové pokutě je ve správním řádu zařazeno do dílu nazvaného Zajištění účelu a průběhu řízení. Správní orgán tedy může pořádkovou pokutu uložit k *operativnímu* zajištění účelu a průběhu řízení podle správního řádu.

Z tohoto aspektu se odvíjejí názory doktríny. Josef Staša vysvětluje: „Záměr uložit pořádkovou pokutu nemusí být zvlášť oznamován a osoba, které má být pořádková pokuta uložena, nemusí být předem vyzvána, aby se k tomu vyjádřila. Tak dlužno rozumět právní konstrukci, podle níž je *prvním úkonem* v řízení o uložení pořádkové pokuty *vydání rozhodnutí*.“ [Pavel Mates a kol.: Základy správního práva trestního. 4. vyd. Praha 2008, s. 127]. Josef Vedral uvádí: „Z formálního hlediska je řízení o uložení pořádkové pokuty řízením zahajovaným z moci úřední (§ 46), bylo by ale v rozporu s účelem pořádkové pokuty jako zajišťovacího prostředku ve správním řízení, aby se při jejím ukládání postupovalo zcela stejně jako v řízení zahajovaném z moci úřední, tzn. aby se zahajovalo oznámením podle § 46 a aby se ten, komu má být pokuta uložena, musel vyzývat k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Zákon proto stanoví, že prvním úkonem v řízení o uložení pořádkové pokuty je rovnou vydání rozhodnutí o uložení této pokuty. Znamená to, že vydání takového rozhodnutí nepředchází ani oznámení o zahájení řízení podle § 46 odst. 1, ani výzva správního orgánu podle § 36 odst. 3, aby se účastník řízení, tj. ten, komu je pokuta ukládána, vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí (zákon v § 62 odst. 5 v tomto případě „stanoví jinak“, jak to obecně předpokládá ustanovení § 36 odst. 3).“ [Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, s. 577]. Další autoři komentáře uvádějí: „K co možná nejrychlejšímu dosažení účelu pořádkové pokuty správní řád stanoví, že prvním úkonem v řízení o uložení pořádkové pokuty je vydání rozhodnutí. Správní orgán tedy nemusí osobě, které je ukládána pořádková pokuta, oznamovat, že je vůči ní zahájeno řízení o jejím uložení, či jí dávat možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí před uložením pokuty.“ [Luboš Jemelka a kol.: Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, s. 246].

Z řečeného plyne, že dikce užitá v 62 odst. 5 větě druhé spr. ř. znamená [toliko] to, že z důvodu operativnosti postupu tu správní orgán zejména neoznamuje účastníkovi zahájení řízení ve věci pořádkové pokuty podle § 46 spr. ř. a před vydáním rozhodnutí ve věci mu nedává možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 spr. ř.).

Dikci „prvním úkonem v řízení ve věci uložení pořádkové pokuty je vydání rozhodnutí“ však podle názoru soudu nelze rozumět tak, že je-li rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty zrušeno (bez současného zastavení řízení), nastane zde stav, že se před správním orgánem žádné řízení ve věci uložení pořádkové pokuty s účastníkem nevede. To, aby zrušení rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty (s vrácením věci k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, či s vrácením věci k dalšímu řízení žalovanému) mohlo mít takový následek, by podle názoru soudu muselo být *výslovně* upraveno v § 62 spr. ř. nebo v souvisejícím ustanovení (např. v § 90 spr. ř. či v § 78 s.ř.s.).

Soud má tedy za to, že i když je rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty zrušeno, jeho účinky spočívající v zahájení řízení o uložení této pokuty nadále trvají.

Lze tudíž shrnout, že podle názoru zdejšího soudu zruší-li soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, také řízení ve věci uložení pořádkové pokuty se dostává do fáze před vydáním prvoinstančního rozhodnutí; na tom nic nemění ani ustanovení § 62 odst. 5 věty druhé správního řádu z roku 2004, podle něhož prvním úkonem v řízení ve věci uložení pořádkové pokuty je vydání rozhodnutí.

Při vědomí toho, že pořádkové pokuty mohou – při splnění stanovených podmínek – ukládat nejen správní orgány, ale i soudy, lze i pro přezkoumávanou věc – pro to, že ke skončení věci nestačí toliko zrušit rozhodnutí – doplnkově argumentovat rovněž tímto názorem Nejvyššího správního soudu: *„Jestliže Nejvyšší správní soud dojde k závěru, že vzhledem k nesplnění materiálních podmínek pro uložení pořádkové pokuty neměl krajský soud řízení o jejím uložení vůbec zahajovat, zastaví současně se zrušením napadeného usnesení krajského soudu i řízení o uložení pořádkové pokuty (§ 110 odst. 1 s.ř.s.).“* (rozsudek ze dne 19.1.2005, čj. 3 Ads 57/2003-79, k dispozici na www.nssoud.cz).

Na druhé straně by jistě nebylo žádoucí, kdyby nebylo možno čelit komplikované situaci, která by mohla nastat, kdyby krajský soud zrušil rozhodnutí správního orgánu a správní orgán by musel – vázán právním názorem krajského soudu – ve stanovené lhůtě znovu rozhodnout a následně by Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, krajský soud by – vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu – zamítl žalobu a původní rozhodnutí správního orgánu by tak „obživlo“.

K odvrácení účinků zrušujícího rozsudku krajského soudu samo podání kasační stížnosti nestačí; cestou k tomu by – hypoteticky vzato – mohlo být pojmout řízení o kasační stížnosti jako řízení o předběžné otázce a přerušit řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) spr. ř. nebo domoci se od Nejvyššího správního soudu přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s.ř.s.

Prvá varianta je kategoricky vyloučena závěrem doktríny: „Řízením o předběžné otázce není ani rozhodování Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, a to jak v případě, kdy krajský soud na základě žaloby rozhodnutí správního orgánu zruší, tak v případě, kdy žalobu zamítne.“ [Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, s. 550].

Naproti tomu druhá varianta je možná. V názorovém střetu došel Nejvyšší správní soud k těmto závěrům: *I. Zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. II. I správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a odst. 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv. III. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle § 79 a násl. s. ř. s.“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2007, čj. 2 Ans 3/2006-49, publikované pod č. 1255/2007 Sb. NSS). Současně ovšem zdejší soud poukazuje na potřebu důkladně se seznámit rovněž s odůvodněním tohoto usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, zejména ve vztahu k výroku II.*

Sluší se však dodat, že ani po výše uvedeném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nejsou všechny aspekty shora zmíněné komplikované situace vyřešeny – srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30.8.2011, čj. 8 Afs 29/2011-69, k dispozici na www.nssoud.cz.

Jelikož v daném případě je tu řízení ve věci uložení pořádkové pokuty žalobkyni ve fázi před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, Krajský úřad Plzeňského kraje nenavrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu (obdobně by tomu bylo, kdyby Nejvyšší správní soud takovému návrhu nevyhověl) a zrušující rozsudek krajského soudu nebyl zrušen Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.11.2007, čj. 1 Ans 8/2007-49, k dispozici na www.nssoud.cz), shledal zdejší soud žalobu na ochranu proti nečinnosti Magistrátu města Plzně důvodnou.

Žaloba je tedy důvodná, a proto soud ve smyslu § 81 odst. 2 s.ř.s. uložil rozsudkem žalovanému správnímu orgánu povinnost v předmětném řízení rozhodnout a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Rozsudkem byla správnímu orgánu uložena ne „povinnost vydat rozhodnutí“ (§ 81 odst. 2 s.ř.s.), nýbrž – obecněji pojatá – „povinnost rozhodnout“. Soud tak učinil z toho důvodu, že v rámci ochrany proti nečinnosti správního orgánu se v případě důvodnosti žaloby správní orgán zavazuje k tomu, že musí rozhodnout, nikoli však k tomu, jak má rozhodnout. Správní orgán podle správního řádu ovšem rozhoduje rozhodnutím, ale v případech stanovených zákonem rozhoduje usnesením (§ 76 odst. 1). Výraz *je povinen rozhodnout* byl namísto výrazu *je povinen vydat rozhodnutí* tedy použit proto, aby bylo zřejmo, že

v předmětném řízení musí být rozhodnuto, ale aby nebylo nijak naznačováno, jak má být rozhodnuto.

Přiměřenou lhůtu k rozhodnutí shledává soud v polovině obvyklé lhůty stanovené správním řádem (§ 71 odst. 3).

Ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobkyně uplatnila požadavek na náhradu nákladů řízení spočívající v odměně advokáta za úkony právní služby, v režijních paušálech, v náhradě cestovních výdajů a za promeškaný čas a v DPH z odměny advokáta a z uvedených náhrad. Jako úkony právní služby byly uplatněny: 1. převzetí a příprava zastoupení, včetně první porady s klientem v advokátní kanceláři dne 27.3.2012 v době od 10.00 do 11.30 hod. [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu], 2. písemné podání ve věci samé – žaloba [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], 3. písemné podání nikoliv ve věci samé – žádost o osvobození od soudních poplatků [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], 4. písemné podání nikoliv ve věci samé – žádost k žalobě (první) [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], 5. písemné podání nikoliv ve věci samé – žádost k žalobě (druhá) [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], 6. písemné podání nikoliv ve věci samé – žádost k žalobě (třetí) [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], 7. písemné podání nikoliv ve věci samé – sdělení k žalobě [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], 8. druhá porada s klientem v advokátní kanceláři dne 29.6.2012 v době od 17.00 do 18.15 hod. [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu], 9. písemné podání ve věci samé – replika [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], 10. účast na jednání před soudem dne 28.8.2012 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu] a 11. písemné podání ve věci samé – vyúčtování odměny a hotových výdajů žalobkyně [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Režijní paušály byly uplatněny v rozsahu za 11 úkonů právní služby. V souvislosti s jednáním před soudem se požaduje náhrada cestovních výdajů a náhrada za promeškaný čas. Náhrada cestovních výdajů se účtuje za cestu osobním automobilem tov. zn. BMW X70, RZ X, ze sídla advokáta v Ostravě – Porubě do Plzně a zpět, tj. za 915 km. Náhrada za promeškaný čas se účtuje za čas strávený cestou ze sídla advokáta v Ostravě – Porubě do Plzně a zpět, tj. za 9 hodin. Žalobkyně tedy požadovala náhradu nákladů řízení spočívající v odměně advokáta za úkony právní služby v částce 17.850,- Kč, v režijních paušálech v částce 3.300,- Kč, v náhradě cestovních výdajů v částce 6.421,65 Kč a za promeškaný čas v částce 1.800,- Kč a v DPH ve výši 20 % z odměny advokáta a z uvedených náhrad, tj. částku 5.874,40 Kč, uplatnila tudíž požadavek na náhradu nákladů řízení v celkové výši 35.196,05 Kč. Tato částka měla být soudem navýšena o další náklady žalobkyně zřejmě plynoucí ze spisu (zejména poštovné).

Tento požadavek akceptoval soud toliko částečně.

U úkonu *sub* 3. nelze hovořit o úspěchu žalobkyně, protože její žádost o osvobození od soudních poplatků byla usnesením ze dne 31.5.2012, čj. 30A 15/2012-25, zamítnuta. Úkony *sub* 4. až 6. nejsou důvodně vynaloženými náklady, neboť z podání žalobkyně ze dne 17.5., 13.6. a 25.6.2012 není nikterak patrné, že by napomohly úspěchu žalobkyně v tomto

soudním řízení. Úkon *sub* 7. nelze mít za důvodně vynaložený náklad, protože sdělení žalobkyně, že nesouhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, mohlo být učiněno v replice z téhož dne (= 9.7.2012). Úkon *sub* 11. není důvodně vynaloženým nákladem, neboť vyúčtování odměny a hotových výdajů žalobkyně mělo být předloženo v rámci konečného návrhu při jednání před soudem. K úkonu *sub* 8. soud konstatuje, že i ve správním soudnictví si jistě lze představit další poradu s klientem jako důvodně vynaložený náklad řízení. Takováto skutečnost by ovšem musela být řádně odůvodněna nebo alespoň být zjištělná ze spisu. Za situace, kdy postoj žalovaného byl po celé řízení před soudem týž jako ve fázi před tímto řízením, nemá soud za to, že by nezbytnost další porady advokáta s žalobkyní byla opodstatněna předloženým záznamem z onoho jednání [„V.D. byla podrobně vysvětlena problematika průběhu řízení před krajským soudem, podstata budoucího případného podání a možnosti sdělení soudu k souhlasu či nesouhlasu s projednáním věci bez nařízení jednání.“] či průběhem soudního řízení jako takového. Pro úplnost se ještě dodává, že úkolem soudu není pátrat po dalších nákladech řízení, které by tu bylo eventuálně možno požadovat; výdaje na vnitrostátní poštovné jsou nadto zahrnuty do paušální částky náhrady hotových výdajů.

Vzhledem k uvedenému přiznal soud žalobkyni náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **17.821,63 Kč**, skládající se z odměny advokáta za čtyři úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč (= 8.400,- Kč), z náhrady hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300,- Kč (= 1.200,- Kč) a – v souvislosti s účastí advokáta na jednání před soudem dne 28.8.2012 – z náhrady cestovních výdajů v částce 6.421,63 Kč a z náhrady za promeškaný čas ve výši 100,- Kč za každou půlhodinu (= 1.800,- Kč) podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 1, 3 a 4 a § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Za úkon právní služby, který byl důvodně vynaložen a oceněn plnou výší, se považuje převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika a účast na jednání před soudem dne 28.8.2012. Náhradu cestovních výdajů při vzdálenosti 915 km představuje součet výdajů na pohonné hmoty ($915/100 \times 8,53 \times 38,90 = 3.036,13$) a náhrady za opotřebení vozidla ($915 \times 3,70 = 3.385,50$), celkem 6.421,63 Kč. K důvodně vynaloženým nákladům řízení před soudem patří rovněž částka **3.564,33 Kč**, která odpovídá příslušné sazbě daně z přidané hodnoty, vypočtená z odměny za zastupování a z určených náhrad (§ 57 odst. 2 s.ř.s.).

Ke splnění povinnosti nahradit žalobkyni náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat). Žalovanému se současně sděluje, že žalobkyně žádá o zaplacení náhrady nákladů řízení na účet svého zástupce vedený u společnosti UniCredit Bank Czech Republic, a.s., pobočka Na Příkopě 20, 110 00 Praha 1, č. 7630659004/2700, variabilní symbol 5041.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. srpna 2012

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková